

«Si no tens en compte la Mediterrànea faràs una còpia dolenta del pop rock»

Manel donarà el tret de sortida oficial a la gira de «Jo competeixo» aquesta nit (21:30) a l'Auditori de l'Ateneu de Banyoles

«Si no tens en compte la Mediterrànea faràs una còpia dolenta del pop rock»

DANIEL BONAVENTURA | GIRONA

Dos quarts de deu de la nit. El concert que s'havia de fer al Monestir de Sant Esteve de Banyoles s'ha traslladat a l'Auditori de l'Ateneu per l'amenaça de pluja. Manel donarà el tret de sortida del

festival a(p)hònica i de la seva gira «Jo competeixo», el quart disc de la banda liderada per Guillem Gisbert. En l'entrevista, el lletrista, compositor i cantant desprèn, com sempre, una forta personalitat.

Com va la seva vida empordanesa?

De tant en tant hi pujo per saludar les amistats. Sóc un urbanita de Barcelona de pedra picada, però si em conviden a l'Empordà hi vaig encantat.

Què els ha fet passar de l'ukelele del primer disc a la guitarra elèctrica enrampant d'aquest?

No ha sigut un salt tan abrupte sinó al llarg d'aquests vuit anys una mutació passet a passet. En el primer disc el protagonisme era de l'ukelele però en el segon i en el tercer jo tocava molt la guitarra acústica i ara estic ja pràcticament sempre amb la guitarra elèctrica. No ens hem ni adonat del canvi.

Com ho fan per trobar cançons encomanadisses?

Tothom que es dedica a això té per començar la missió de fer coses que agradin a un mateix. Trobar una frase que et resulti atractiva per seguir-hi treballant és una cosa que no es compra ni es ven. A partir d'aquí ve molta feina perquè soni bé i vagi prenent forma, i si resulta encomanadissa o no s'escapa del nostre control.

Quan la cançó pren vida ja comença a volar amb ales pròpies?

Això és el que es diu, però quan et dediques a una cosa creativa al final el que predomina són els gustos. L'única cosa que tenim els que ens dediquem a aquestes coses és confiar en el propi gust. Preveure quin serà el gust dels altres és absolutament impossible, tu has de confiar en el que tu creus que està bé. Has de confiar en tu mateix.

No és Manel un producte de la indústria musical, sinó un grup viu que s'expressa amb creativitat realment sentida?

S'ha de separar molt el que és la indústria musical entesa com un sistema d'empreses que teixeixen un mercat de la música, de la gent que fa cançons. Els grups hem d'intentar primer passar-nos-ho bé al nostre local d'assaig i després que la cosa vagi com vagi.

Qui és l'autor de les lletres i les músiques de Manel?

Jo faig la lletra i la melodia de la cançó. El que passa és que després ve l'embolcall sonor i aquesta és una cosa que la treballem molt conjuntament tots quatre.

Un home amb una guitarra fa una lletra i l'acompanya d'una música. I després ve el vestit, que en el cas de «Jo competeixo» l'ha tallat el productor nord-americà Jake Aron?

Sí. El Jake és un noi de trenta anys amb talent però no és més professional que molts dels que hauríem trobat per aquí. Jo crec que si alguna cosa he de destacar del Jake no és tant la seva professionalitat com determinades coses a nivell sonor i de maneres de treballar, que era el que anàvem a buscar nosaltres, més enllà de l'aventureta, que també.

El vernís sonor del nou disc és molt anglosaxó. Som els mediterranis subsidiaris del pop rock anglosaxó?

No ho crec. Sí és cert que, en els últims anys, l'imperialisme cultural de Nord-amèrica ens ha ensenyat ja no només com és una pel·lícula, sinó també com és una cançó. Tenen un mercat molt potent i constantment ens estan donant cançons i algunes són molt bones. Nosaltres coneixem la seva cultura molt millor del que ells coneixen la nostra. En aquest sentit, si ets conscient de la base mediterrània que tu tens, pots jugar amb aquests elements i, a més a més, com que coneixes com a consumidor molta part dels seus elements, els pots aprofitar i això és una sort que tenim.

Hem de reivindicar-nos?

El que no pots fer és mimetitzar el que fan ells sense tenir en compte qui ets tu perquè llavors faries una còpia dolenta.

És un desavantatge cantar «t'estimo» al costat dels que canten «I love you» o «Te amo»?

Jo no crec que sigui un desavantatge. És la veritat. I la veritat no és un desavantatge. És el que és i ja està.

Quan creen les cançons pensen més en els auriculars i l'Spotify o en el directe festiu amb gent ballant?

Jo imagino la gent escoltant una cançó de la manera que jo he disfrutat més escoltant música, que és en solitari. Entenc que la part del concert és un moment de posada en comú necessari que forma part del que és la música, però per a mi la relació íntima amb la música arriba estant a casa sol. La música m'ha emocionat estant en solitud.

Es pot filosofar a partir del títol «Jo competeixo»? La competitivitat perjudica les nostres vides?

Sí. Crec que és un perill. Viure en pulsio competitiva i de comparació amb els altres, voler el que tenen els altres, et fa perdre el teu propi criteri i et fa ser poc lliure. El narrador de la cançó té el cervell segrestat per la pulsio competitiva i no és lliure ni autèntic, sinó que actua segons les coses que l'envolten.

«Uns van saber donar sense esperar rebre», diu la cançó. El seu és un discurs de bondat i valors?

No. Aquí simplement el narrador de «Jo competeixo» arrenca el monòleg i diu que la bellesa pot ser els primers brots de la primavera o donar sense esperar res a canvi. Forma part del discurs d'un personatge que diu que tot això està molt bé, però que ell competeix.

Podem haver de competir fins i tot per ser bones persones?

M'agrada la idea, no està malament, però en el moment que hàgim de competir per ser més bones persones voldrà dir que no anem bé. Si ens hem de comparar amb els altres, malament.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2016/05/12/no-tens-compte-mediterranea-faras/782762.html?utm_source=rss